

A young woman with long brown hair, wearing a black riding helmet and a red jacket, is smiling warmly. She is leaning towards a dark-colored horse, which is wearing a black halter with a silver ring. The background is a bright, sunny outdoor setting with a blurred green field and a clear blue sky.

Cajsa Wingqvist

DINA
MITT I SPELET

Cajsa Wingqvist

PIMM
MITT I SPELET

 SAGA
EGMONT

Cajsa Winqvist

Pim mitt i spelet

Saga

Pim mitt i spelet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2000, 2018 Cajsa Winqvist och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711821800

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Kapitel 1

"Natten går tunga fjät, runt gård och stuva, kring jord som ..."

"Håll avstånden!" ljöd Mias stämma genom sorgesången.

För det såg ut som ett sorgetåg och inte alls som ett glädjespridande luciatåg, där det ringlade fram med bångstyriga hästar som längtade tillbaka till stallvärmerna och ryttare med stjärngossehattarna på halv stång.

Fridas Piscator var på ovanligt dåligt humör och Annas Joker envisades med att gå på ett eget spår innanför de andra. Ridhuset var kallt och fuktigt. Det var svårt att avgöra om isen satt på utsidan eller insidan av fönstren.

Pim tyckte att hon och kompisarna såg löjliga ut i sina lucialinnen utanpå tjocka lager av tröjor och fleecemödrar.

"Samma sak varje år", klagade Mia och sjönk ner på en kon. Hon var höggravid i åttonde månaden och behövde inte ett strejkande luciatåg ovanpå sina sjutton extrakilogram.

"När ni rider programmet utan att sjunga går det hur bra som helst, men så fort vi lägger till sången blir det kaos!"

För att understryka vad hon just hade sagt slog Piscator bakut och var nära att träffa Gazette i huvudet.

"Håll koll på din knäppa psykohäst!" skrek Erika och försökte lugna stoet.

Frida red in i mitten.

"Det är precis det här jag menar", sa Mia och reste sig mödosamt. "Rid inte så nära Piscator, Erika, när du vet att han kan sparka. Ni måste vara uppmärksamma. Nu tar vi det en gång till. Pim tar täten med Apollon."

Pim red ut på voltspåret. Apollon travade på i högervarv mot bokstaven F och vände sen snällt rakt upp vid A på kortsidan. Han hade utvecklats till en riktigt bra dressyrhäst och Pim var noga med att hålla honom i form. Inomhussäsongen var i full gång och de gjorde faktiskt bättre resultat nu än vad de hade gjort på gräs i somras.

”Bättre”, sa Mia optimistiskt efter att gruppen äntligen lyckats genomföra intåget under *Natten går tunga fjät* utan missöden. ”Nu tar vi *Nu tändas tusen juleljus* och Beata sjunger andrastämman.”

Alla tjejerna var stjärngossar i år i protest mot att vara tärnor. Lucian var ännu inte korad, resultatet av klubbens omröstning skulle sättas upp på anslagstavlan i nästa vecka. Pim var ofrivillig kandidat. Det var Anna som hade anmält henne eftersom hon vägrade att ställa upp ensam.

Efter *Lusse lelle* i en kanon som lät allt annat än bra, gav Mia slutligen upp för dagen och lät gruppen galoppa några varv och sen skritta av på lång tygel.

”Ska du träffa Tobias i kväll?” frågade Anna och tog tacksamt av sig stjärngosse hatten.

”Nej, han är på träningsläger och kommer inte hem förrän i morgon”, sa Pim och gäspade. Hon hade varit på fest hos Cilla kvällen före och längtade inte efter att ägna resten av söndagen åt en irriterande matteläxa som låg och väntade på henne där hemma.

”Kan inte vi hitta på något då?” sa Anna.

”Jag måste hem och plugga”, stönade Pim. ”Dessutom har mamma bestämt att vi ska ha något slags familjemöte i kväll.”

”Ska dina föräldrar skiljas?” frågade Anna som hade en bitter erfarenhet av familjemöten.

”Nej, det hoppas jag inte!” utbrast Pim förskräckt. ”Det är säkert David som har hittat på något dumt igen. Sist hade han och en kompis sätt klister på Bergkvists stol.”

Anna skrattade.

"Det var ju i alla fall roligt."

De ställde upp på medellinjen och hoppade av hästarna.

Pim blev plötsligt orolig för vad mamma skulle säga. Av någon underlig anledning kände hon på sig att det inte var något bra.

Det doftade gott av granris i stallet. Julpyntningen hade kommit igång tidigt i år. Apollon stod numera i Saturnus box och njöt av att ha en box med fönster där han kunde sticka ut huvudet och känna snöflingorna mot mulen. Pim stängde till hans besvikelse fönsterluckorna inför natten, sadlade av och satte på honom täcket. Alltför många hästar i stallet hostade oroväckande och tvingades äta *Hippotrim* istället för att följa med ut på tävlingsbanorna.

Mia kom vaggande längs gången med sin stora mage.

"Pim, jag har tänkt på en sak", sa hon. "Skulle du tycka att det var roligt att vikariera för mig på nybörjarlektionerna? Jag orkar inte med morgonpassen just nu."

Pim stannade upp i sin kamp med täckets spänne som alltid hakade sig.

"Vikariera?" frågade hon häpet. "Menar du som lärare?"

"Nej, jag tänkte att du skulle vikariera som elev", skrattade Mia. "Ja, som lärare. Du har bra hand med de yngsta. De har ledare allihop och ska precis lära sig galoppera."

Pim blev intresserad.

"Det låter kul. Vilka dagar är det?"

"Söndagar klockan nio", sa Mia. "Det är det som är kruxet, då är nämligen den här lille krabaten som livligast." Hon smekte kärleksfullt med handen över magen. "Du får självklart betalt."

Pim sög på erbjudandet. Helt problemfritt var det inte att behöva stiga upp klockan åtta varje söndagsmorgon. Om hon dessutom tävlade varannan lördag var helgen så gott som körd när det gällde att vara ute sent på kvällarna. Men pengarna behövde hon.

"Kan jag få tänka på det?" frågade hon.

"Visst", sa Mia. "Bara du säger till i veckan så jag vet." Hon klappade Apollon. "Han ser snygg ut nu, Pim. Se till att han inte tappar musklerna."

Pim nickade och bankade en ny saltsten på plats i behållaren. Hon föreställde sig vad Tobias skulle säga när hon berättade.

"Ska du jobba varje söndag! Det är ju den enda dagen vi har kvar." Men samtidigt skulle han förstå att hon ville tjäna egna pengar. Han klagade jämt över att hans pappa var snål.

Erika kom skramlande med fodervagnen. I privatstallet rådde ett löpande schema där var och en ansvarade för utfodringen var sin dag. Ändå beklagade sig alltid Erika som om hon var den enda som tvingades släpa på den tunga kärran.

"Apollon får för mycket mat", muttrade hon och mätte upp havre. "Han ser ut som en ko."

"Mia sa just att han ser snygg ut", svarade Pim lugnt.

"Mia ser också ut som en ko nu för tiden", sa Erika med en grimas. "Undrar vem som ska träna oss sen när ungen kommer ut."

"Just det", sa Pim som inte hade tänkt på det. "Kan inte din mamma träna oss?"

"Tror inte det", sa Erika tvärt. "Hon har inte tid."

Erikas mamma var en mycket bestämd rödhårig dam som arbetade som tillridare på ett stuteri utanför Malmö. Pim kunde inte bestämma sig för vad hon tyckte om henne. De gånger hon hade varit ute med Erika på tävlingar hade

hon varit hemskt sträng och blivit arg när Erika inte blev placerad. "Nu förstår jag varför Erika är som hon är", hade Pims mamma suckat. "Det kan inte vara lätt att leva upp till de kraven."

"Godnatt Appe", sa Pim och gav hästen en björnkram. "Vi ses i morgon."

Pim sa hej då till Erika och gick förbi Jokers box för att se om Anna hade gått hem. Det hade hon. Pim öppnade den gnisslande staldörren och tog på sig vantarna. Snön hade ännu inte kommit till Skåne även om det var mitten av november, men det kändes i luften att den var på väg. Himlen hade förlorat sin blåa färg och gav ett matt intryck, som om den återhämtade sig från en envis förkylning.

Pims mamma Mona satt fast i en bilkö. Hon hade varit och hälsat på en väninna i Lund och var nu på väg tillbaka till Malmö. My sov i bilstolen bredvid henne. En ballad spelade dämpat på radion. Mona masserade nacken och tröstade sig med att kön i motsatt riktning var ännu längre. I bilen närmast henne hade en familj varit på IKEA och handlat. De välkända papperspåsarna med röda bokstäver låg staplade mot vindrutan tillsammans med en regnbågsfärgad mjukisorm som såg ut att vara minst två meter lång.

Mona kände sig egendomligt nervös för vad barnen skulle säga. Ove visste redan och gladde sig för hennes skull. Tänk att Sveriges Television ville att hon skulle skriva manuset till deras nya dramasatsning för barn! *Planeten Q1* hette projektet, men resten var ett oskrivet blad. Ett blad som hon skulle fylla, Mona Pettersson, som hade tre barnbokssuccéer bakom sig men ingen erfarenhet av TV.

Ibland var livet bara för fantastiskt för att vara sant. Men det fanns en hake. Regissören och produktionsledningen hade frågat henne om hon kunde tänka sig att flytta

tillbaka till Stockholm. *Planeten Q1* var tänkt att bli en följetong som förhoppningsvis skulle sändas i två år framöver och det skulle naturligtvis underlätta om hon fanns på plats. Mona erkände att tanken var lockande. Ove som aldrig hade trivts i Skåne tyckte att saken var självklar. Naturligtvis skulle de flytta tillbaka!

Barnen skulle snabbt få nya kompisar och trivas bra i Stockholm. De hade trots allt bött större delen av sin barndom där. Utom My förstås, men hon var för liten för att tycka något alls. Men Mona var inte lika säker som Ove. Hon kom ihåg hur det var att vara tonåring och visste att det inte var lätt att byta stad och skola med allt vad det innebar.

"Teletubbiesarna säger hej hej!" sjöng My och viftade med sin gröna teletubbiesdocka.

Hon hade hunnit bli två år nu och var van vid att få familjens fullständiga uppmärksamhet. Dock inte denna gång. Det var dödstyst runt middagsbordet. Mamma såg på pappa, pappa såg på Pim, Pim såg på David och David såg på TV:n. *Söndagsöppet* stod på med ljudet avstängt.

"Är det redan bestämt?" frågade Pim och sköt undan tallriken med chokladpudding. Hennes aptit hade försvunnit. "Att vi ska flytta, menar jag?"

Mamma tog hennes hand.

"Vi skulle aldrig bestämma något utan att höra med er först", lugnade hon.

"Nähe, men då säger jag nej", sa Pim bestämt. "Jag vill *inte* flytta."

"Det är inte riktigt så enkelt", sa pappa. "Mamma kanske får fler erbjudanden och då gäller det att vara där och ta chansen."

"Jaha, så om mamma får jobb i USA så flyttar vi dit", avbröt David och såg bort från TV:n. "Steven Spielberg

kanske ringer från Hollywood!”

David låtsades att hans hand var en dinosaurie som åt upp Mys teletubbiesdocka. My började gråta hysteriskt och kastade chokladpudding på David. Pappa räddade ett mjölkglas från att ramla i golvet och lyfte upp My i knät.

”Sluta!” röt han till David. ”Vi måste hålla ihop nu. Mamma behöver vårt stöd.”

”Jag förstår att ni blir ledsna”, inflikade mamma skuldmedvetet. ”Ni har alla era kompisar här och du, Pim, har Tobias. Jag begär inte att ni ska göra vågen för min skull, men tänk över det i alla fall.”

”Det spelar ingen roll vad vi vill!” utbrast Pim argt. ”Det är ändå ni som bestämmer.”

Hon reste sig från bordet och välte stolen i farten. Hon sprang uppför trappan och slängde igen dörren till sitt rum.

Tystnaden la sig åter över middagsbordet.

”Teletubbiesarna säger hej då ...”, försökte My och doppade fingret i chokladpuddingen.

Pim satte sig på sängen med huvudet i knät för att få tankarna att sluta snurra. Inom loppet av några sekunder hade hela hennes tillvaro vänts upp och ner! Flytta tillbaka till Stockholm! Mamma kunde lika gärna föreslagit Australien eller Kina, det kändes lika avlägset.

Pim hade varit tio år när familjen flyttat från Stockholm. Då hade hon vägrat att flytta till Skåne där folk pratade konstigt och där det blåste och regnade 365 dagar om året. Hon hade varit van vid att bo mitt i Vasastan med gångavstånd till alla sina kompisar och tunnelbanestationen hundra meter från dörren.

Första tiden i Skåne hade varit hemsk. I stallet hade Erika tyckt illa om henne från första början. Pims första sköthäst Aslan hade dött, och som andraskötare på Miramis hade hon fått nöja sig med att borsta svansen de få gånger

som Linda varit sjuk. Men sen hade allt plötsligt vänt. Hon hade lärt sig att slå tillbaka mot Erika och i skolan blev hon bästis med Cilla som var klassens mest populära tjej. Och så kom Tobias ny i sjuan ...

Pim kände tårarna stiga upp i ögonen. Ränderna på sängöverkastet blev suddiga. Hon gissade hur deras samtal skulle bli. "Hej Tobias, var det kul på lägret? Jag har längtat efter dig. Du förresten, jag ska flytta tillbaka till Stockholm efter jul. Vad ska du göra i helgen?"

En salt blandning av tårar och snor letade sig ner till överläppen. Pim snöt sig våldsamt, förbannad över hur hjälplös hon kände sig. Hon kunde höra mammas fotsteg i trappan men bestämde sig för att inte öppna. Hon orkade inte vara det äldsta, förstående "vi har ju alltid kunnat prata-barnet" just nu.

Rolf Rubensson var i högform! Han älskade att undervisa i historia. Klassen satt indelade i grupper och försökte dela hans entusiasm över franska revolutionen.

Tobias halvsov på bänken. Han hade kommit hem sent från träningslägret kvällen innan och Pim hade inte hunnit prata med honom.

Hon sneglade på honom från sin plats vid väggen. Hans hår hade blivit ganska långt i nacken, närmast ansiktet var det slingat ljusare och spretade snyggt i ostyriga testar. Ansiktet hade förändrats under det senaste halvåret. Det var som om näsan och kindbenen växte i otakt. Han hade förlorat sina mjuka drag och fått skarpa konturer, vilket fick honom att se äldre ut än de andra killarna i klassen.

Tobias *var* äldre, nästan ett år äldre eftersom han fyllde år i januari. Pim hann precis komma i kapp honom, i sex veckor var de lika gamla, sen fyllde han femton och blev "byxmyndig". Hm ... Där var ett ord som hon tänkte mer

och mer på nu för tiden, för att inte tala om hur mycket Tobias tänkte på det!

Rubensson knackade Pim på axeln.

"Drömmare där", klagade han. Han gav henne en sträng min, men leendet i ögonen avslöjade honom. "När du har tid att återvända till den här världen", fortsatte han, "kanske du kan svara mig på vad avrättningsmaskinen hette som användes under franska revolutionen."

"Madame de Guillotine", svarade Pim med perfekt uttal.

"Mais oui", sa Rubensson gillande. "Och vad hette fängelset? Cilla?"

Cilla höll just på att fatta ett viktigt beslut. Hon hade kommit fram till att den mintgröna överstrykningspennan passade bäst till hennes lila elevkalender. Men frågan var nu om hon skulle skriva *Läxa* med blått och *Prov* med svart eller tvärtom. Hon verkade irriterad över att bli avbruten.

"Bastiljen", mumlade hon och gjorde en svans på s:et i *Cecilias*.

"Riktigt", sa Rubensson. "Jag tycker förresten att den röda pennan är snyggast." Klassen fnissade åt att han genomskådat henne.

Klockan ringde ut till rast. Stolsben skrapade mot golvet och böcker slogs ihop. Rubensson knackade med kritan mot tavlan.

"Läxa till fredag, sidorna 111-128. Det blir skriftligt förhör, det sista innan jul."

Unisont stön.

Lärarna tycktes drabbas av panik varje år före lucia. Det som inte eleverna hunnit lära sig innan dess skulle de aldrig lära sig, trodde de. De stod uppradade i kö framför kopieringsapparaten med häftapparaterna redo att häfta ihop sida efter sida av verbböjningar och ekvationer. Eleverna började varje morgon med ett ångestladdat:

”Hur mycket har du pluggat? Jag hann inte göra sista uppgiften! Tror du att han går mycket på det här? Jag fick under medel på förra.”

Pim och Cilla gick till skåpen. Bäckaskolan hade investerat i nya skåp för terminen som var dubbelt så breda och dubbelt så djupa. Om man hade skåp på övre raden, som Pim hade, och hade råkat peta in en bok för långt var det omöjligt att nå den. Pim undrade om de som konstruerade skåp trodde att alla elever i åttan var två meter långa.

Cilla hade satt upp ett foto på Nitka på skåpdörren. De var tillsammans sen en månad tillbaka. Pim fattade ingenting! Cilla som var så söt och Nitka som såg ut som Marilyn Manson. Men de var jättekära och hade till och med bytt halsband. Pim var glad för hennes skull och nu kunde de dessutom hitta på saker alla fyra.

”Vad var det du skulle berätta?” frågade Cilla och pussade fotot innan hon stängde skåpdörren.

Pim blev bryskt påmind om att allt var förändrat. Hon skulle flytta tillbaka till Stockholm, och Cilla, Nitka och Tobias skulle hitta på saker utan henne.

”Va?” svarade hon utan att se på Cilla. ”Vadå berätta?” Cilla fiskade upp ett lypsyl ur fickan.

”Ja, du sa att det hade hänt något”, förtydligade hon.

”Jaså det”, sa Pim och log. ”Det var inget.”

”Nähe”, sa Cilla förvånad. ”Du såg så ledsen ut i morse. Är det något med Tobias?”

”Vad är det med mig?” avbröt Tobias som plötsligt dök upp. Han pussade Pim, la armarna om hennes midja och stack ner händerna i bakfickorna på hennes hängselbyxor. Han älskade när hon hade hängselbyxor på sig, vilket Pim inte alls förstod. Hon hade varit tvungen att ta dem på sig eftersom alla hennes andra byxor låg i tvätten.

”Det är inget med dig”, sa Pim mjukt. ”Var det kul på lägret?”

”Kempe är sjuk i huvudet”, sa Tobias. ”Han tvingade oss att spela klockan sju på morgonen.”

Kempe var Tobias tränare som han omväxlande hatade och avgudade.

”Vad pratade ni om?”

Fyra ögon såg på Pim och väntade på svar. Hon kunde inte säga det, hon hoppades att mamma och pappa skulle ändra sig. Att allt bara var ett dåligt skämt.

”Jag blev inte vald till lucia i stallet”, hasplade hon ur sig.

Cilla och Tobias såg förvirrade ut.

”Det är väl bara bra”, sa Tobias. ”Du var ju sur på Anna för att hon anmälde dig.”

”Ja, du ville ju inte”, höll Cilla med.

”Nej, jag vet”, sa Pim utan att förklara. Hon la demonstrativt sin gymnastikpåse över axeln. ”Ska vi gå eller?” Hon tog Tobias hand och hoppades att hon inte skulle hitta sitt namn på anslagstavlan i stallet efter skolan. För en gångs skull ville hon att Erika skulle vinna.